

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, julius 21. 1867. 16. szám.	Gyüjtőknek **öt előfizető** után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Deák-ének.

(De magyarul is meg lehet érteni.)

Még azt mondják szedte vette!
Hogy a magyar a d e á k-szót . . .
Régesrégen elfeledte.
Pedig hát mi „csak azért is"
Nagyon értjük a D e á k o t,
Annyira hogy ha kimondják —
A magyarnak szeme szikráz . . .
Vagy pediglen könybe lábbad.
Nehány éve az alföldön —
De tudták mi a d i é t a . .
Hej! azóta más ember is,
Az országban mindenfelé
Szörnyüképen megtanulta.
Mert ha benéz a kamrába
Avagy vájkál a zsebébe . . .
Se kenyér nincs, — se banknóta!
De hogy a világ is tudja . .
Merre áll a magyar rudja?

Hadd zengjen egy D e á k ének,
Mely a világ rosz nyelvének . .
Rágalmait vissza rugja.

* * *

Hajdanában . . . a mikor még
(Az pedig nem volt nagyon rég)
Járt a civilisáció!
Jött reája nem sokára
Százféle demonstració!
Akkor volt ám nagy porció!
(Szedte az execució!)
Volt sok üres nagy dikció!
Alattomban reakció!
Nem is lett constitutió!
Rosszul ált a financia!
Minden évben restáncia!
Nem használt a prudencia!
Lett sok deficiencia!

Nem volt pardon se grácia!
De annál több malicia!
Volt akkor sok concipista!
Cancellista! centralista!
Még több éhes concertista;
Zsurnalista! humorista!
Bögö hangu dalárdista!
Szekér számra adó lista!
Fölbomlott már a contractus!
Nem hajt rá a magistrátus!
Nemesi juss ösi fundus!
Mind untalan exequendus!
Fölirja a nótárius!
Elszedi a fiscárius!
A sanctió pragmatica...
Mellé bolond politica...
Exegesis kell hozzája, —
De siralmas a quótája!
Delegáció van Bécsben...
Mi meg itthon vagyunk présben;

Sok a váltó meg a kontó!
Östelek, ház, porta bontó.
A curia s az ármális!
Zsidó kézre került már is —
Szegény magyar liberális...
Csalódik ha még ugy vár is.
Teringette!.. Canistóta!
Mind elfogyott a banknóta;
Hát az ezüst!?.. Régen volt a!..
A deficit már eltolta.
Csak igy szól a deák nóta
Mind ez elmult régen vót a!..
S mit szól mind erre a clérus;
Oh venite adoremus!
Inquisitorból lett sanctus —
Romában Canonisatus..
Enciclicam dimittemus —
Hócus pócus... fide bónus!
...Miserere... Miserere!
Non possumus. Non possumus!

KONDOR.

Ludas Matyi csevegései.

(okos bolondos dolgok, miket nem kell mindjárt latra venni.)

„Adjátok meg a minisztereknek a mi a minisztereké“ (közösügyi elaboratum 99. §.) és viszont **„adjátok meg a vármegyéknek, a mi a vármegyéké“** — (1848-i szentirás.)

Minisztereink meg is kapják az ő 12 ezer pengőjüket, megkapják innen onnan a bizalmi szavazatokat, üdvözlő feliratokat, excellentiás titulusokat sat. sat. ezeket a jégeső sem veri el.

Hanem aztán a vármegyéknek sem lehet ám panaszuk, mert ők is tuczat számra kapnak miniszteri rendeleteket, miknek vége mindig ott csattan, hogy „adót fizessetek;“ ezt meg már Gyulai Pál sem tagadhatja el.

Fizetnénk is mi szivesen, ugy-e atyafiak? csak volna miből, de azok a népboldogitó Smerlingiánusok annyira elkényeztettek volt bennünket, hogy hazafias bünnek tartjuk megfogni a Steueramt kilincsét mindaddig, mig markunkba nem nyomják azt a palétát, adóintő czédula formájában.

Farkast emlegetünk, kert alatt jár, — nehogy ezen ősi — akarám mondani — őszi szokás kimenjen az ususból, Pompás János már kimondotta a „Magyarország“-ban (Ujság ez atyafiak!) hogy a finánczminiszter — nolens volens — dehát rövid idő mulva kénytelen lesz az adóexekutióhoz folyamodni. Béne!

Mernék fogadni egy gönczi hordó egri borban, hogy legelőször is Heves vármegye leend szerencsés becses vendégeit, az adóekzekváló cserepárokat uj kenyérrel megtraktálni, — korántsem azért ám, mivel az ismeretes junius 26-i határozatot hozta, — óh a világért sem, hisz ezt a miniszterium megsemmisitette, — hanem csak geográfiai helyzeténél fogva, lévén Hevesmegye Pestnek tőszomszédja.

Heves után jönnek aztán azon megyék, melyek emánczipáczió előtt nem akarnak a zsidónak köszönni. Ilyenek eddig Borsod — melyet már a finánczminiszter kapaczitált is — továbbá Szatmár, Bihar és Komárom! Azután pedig következnek a királyi városok, mint például Debreczen, Szeged, Kassa, sat. sat.

A csákvári kerület, Fehérvármegyében — azért, mert Kossuth egyik fia, mint képviselő jelölt, Tóth Lőrincz miniszter tanácsos mellett kissebbségben maradt, ugy hiszem rendkivüli kedvezményben fog részesülni, — ottan az adót majd csak szüret után fogják exequálni.

No de elég volt most ennyi az adóról, beszéljünk már másról is, nevezetesen arról, hogy az „1848“ számu ujság kapitulált; megkellett magát adni az Idők Tanujának. Nagy hühóval kezdte meg szegény élete pályáját. Legelső hős tette a volt, hogy Ludas Matyinak rontott tompa fegyverével, — illő tehát, — hogy Matyi irja meg a bucsuztatóját; azután a klérusnak ment fővel, de épen ezek törték le a szarvát. Nagy kár, hogy a halotti gyászindulót nem a szentesi trombitás futta el felette, ki csak néhány nap előtt ugrott meg a komandótól. Sokan végzetes halálának okául azt tartják, hogy benne jelent meg dicső nagy hazánkfia Kossuth Lajosnak Deákhoz intézett nyilt levelére amaz ismeretes Pulszky-féle válasz, melyet széles e hazában, de különösön Békés — Gyulán ingyen árultak — sajttakarónak.

Hát a pesti demokrata klubb (egyenlőségi kör) melynek alapitója s elnöke Pest város főpolgármestere mit csinál? hogy követi az egyenlőség elvét? Hát ugy édes atyámfiai! hogy a klubb tagjai con amore nagyságolják és méltóságolják egymást. Na már aztán, ha még az efféle aristokratikó — absolustikó bürokratikó klubb is demokratikus és liberális elvűnek tartja magát, — akkor Ludas Matyi micsoda?

Adomák.

Nagy kópé volt N. Jancsi diák korában.

A pápai szállásadó gazdasszonyok hiresek arról, hogy nem szeretik a tanulók szobáit jól befűteni.

Egyszer egyik csikorgó tél reggelén — Jancsi barátunk szobájában az asztal, ágy és székek lábáit elkezdi bekötözgetni rongyokkal.

A gazdasszony ki a műtételt látá, megütközve kérdi a deáktól:

„Ugyan mit csinál Nagy János uram?"

— Hát én bizony gazdasszonyom, bekötözöm ezen székeknek a lábait. —

„Miért?"

— Hát csak azért, hogy el ne fagyjanak szegények, — lőn a rövid válasz.

Be beszokott hörpenteni hébe korba az sz..i orvos.

Egyizben épen borozásból hivták egy hirtelen rosszul lett férfihoz; a doktor ur tehát legelőször is fontoskodó képpel ütereit tapogatá meg a patiensnek. Kérdik aztán az orvostól, hogy mi baja lett oly hirtelen a betegnek?

„Nincs annak semmi baja se, csak egy kicsit részeg, — valahol leitta magát," monda az orvos.

E szavak után, — mivel a beteg részeg se hogy se lehetett — figyelmesebben néznek körül a jelenlevők, hát látják, hogy a doktor ur tévedésből saját ütérét tapogatja.

Nem rég az a...i paraszt áthajtván a p..i vámon, — utánna kiált egy fináncz:

„Hallja-e kend atyafi! megálljon csak egy keveset."

— No mi baj fináncz uram? — kérdi a megállitott.

„Nem kellene kendnek ez a pincs ni."

— Dehogy kell uram! ki verne vele a feleségem, ki nem állhatja az a nimet kutyát.

A fináncz azonban min len további czeremonia nélkül, bevetette a pincset a kocsi derekába.

„No ha már csakugyan rám tukmálja az ur, mondja meg legalább a nevét, hogy hivják?"

— Azt magam sem tudom atyafi! adjon kend neki olyan nevet, a minőt akar. —

„Nos hát jó lesz e ha fináncznak nevezem?"

— Bánja a manó, mert hiszen ugy sem vagyunk mi már többé finánczok hallja kend. —

„Nem e... ugyan micsodák hát az urak?"

— Magyar pénzügyérek, — monda egész büszkeséggel a fináncz. —

Iskola vizitáció alkalmával, Jákób álmát kérdezte a kapciosus vén esperes a gyermektől, ez azt felelte: hogy az angyalok a mennyei lajtorján föl és alá jártak. Itt megállitja az esperes a gyermeket, elakarván akasztani, kérdi: „Te fiam! hogy van, hogy az angyalok lajtorján jártak, hisz az angyalnak szárnya van, tud az repülni is, minek annak a lajtorja?

Gondolkodik a gyermek s egyszer csak azt feleli: „igen ám, — de akkor vedlettek az angyalok."

Politizált a zsidó egy baloldalos molnárral, a zsidó a Deák pártot védelmezte makacsul, és sehogy se akarta magát capacitáltatni.

Azt mondja neki a molnár, hiszen jól van Pfájfer! akárhogyan gondolkodol, de én azt a tanácsot adom, — hogy ha neked azt mondják, hogy fehér, hát te is csak azt mond hogy fehér, ha fekete — hát csak hadd rá hogy fekete, mert hanem hát majd kék lesz, hajól megvernek valahol.

Három nagy hazafi!

I.

Zsugory urambátyámról
Azt beszélik: hogy nagy gazda;
Piripócsi pusztán is van
Ezer hold földje egy tagba.

— A honvéd-alapra csak ád
Egy százast, suttogák itt ott, —
És mit adott!? nagy duzzogva?
Egy — rongyos osztrák forintot!

II.

Nagyságos Óvatosy ur
Csak azért nem adakozik, —
Szentül hiszi, ez a világ
Rövid időn megváltozik.

S akkor Bachnak vagy Schmerlingnek
Hogy lenne majd reá gondja?
Reá! ki a honvéd-ügyet...
— Uramfia! — szivén hordja!

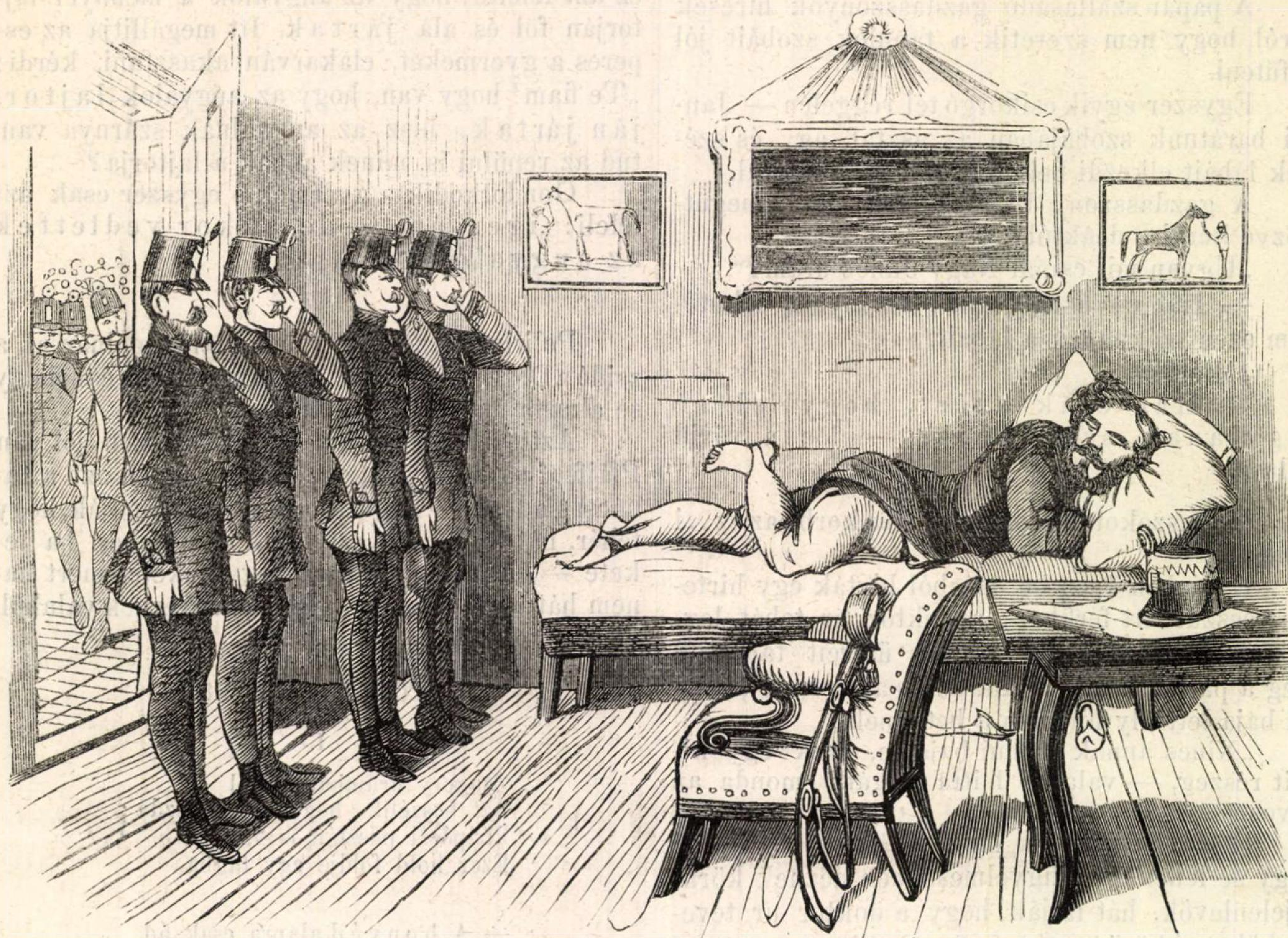
III.

Szegény Sunyi adna, de hát
Neki soha nincsen pénze;
Szörnyű egy pazarló dáma
Édes kedves — felesége.

Kuzmik és Monaszterlytől
Most jött egy hosszu kontója, —
Azt kellene kifizetni:
Mert hát csak — elébb való a!

Szapuló Matyi.

A jelen.

Most, midőn lelkesülve ajánlanák fel a honvédek életöket véröket, a vezér azt mondja rá, hogy: alszom.

Pattantyuk.

Haragszik az abai pap, hogy a magyar fináncok könyveit is öszvevissza dulták a magyar dohány miatt. Ugy kell neki! Midőn a miniszterium kineveztetett, ekképen imádkoza: „tartsd meg uram a király szolgáit, a kik már most csontunkból való csontok, s vérünk az ő véreik."

Tudhatta volna pedig a páter! hogy ha a magyar ember még fináncz is tud lenni, veszettebb az, — mint akármelyik csaszlaui nimet.

Egy kereskedő oly segédet kerestetett ujságok utján, ki elzárkozott s magános élethez van szokva. Nemsokára aztán jelentkezett egy egyéniség, ki ajánlatképen felemlitette: hogy ő tiz évet töltött egy börtön magános czellájában.

———

Utóbb is ugy járunk ám mi azzal a delegátióval, mint az egyszeri pap a gazdasszonyával.

Hát az hogyan járt?

Hát ugy járt, hogy mikor a paphoz került a gazdasszony, az első esztendőben mindig azt mondta a tehenekre, hogy a „tisztelendő ur tehenei."

A második esztendőben már ugy fejezé ki, hogy „a mi teheneink."

A harmadikban plane „az én teheneim." Végre aztán a gazdasszonyé lettek nemcsak a tehenek, hanem még maga a pap is.

A delegátiós alkotmány örömére tartott tedeum alkalmával igy vigasztalta egy pap hallgatóit: „ne féljetek szegények! majd ezután jobban lesztek . . . szegények."

A jövő.

Midőn aztán majd kenyértörésre kerül a dolog, s a vezér felébred, akkor majd a honvédek fogják azt mondani : a l s z u n k.

Fiskálisnak készült a fiatal ember, s elment egyik nagyobb városba gyakornoknak.

Egyik ismerős földije meglátogatván a fiatal embert a városban, midőn haza ment kérdé az apa töle:

„Ugyan lesz e abból az én fiamból ember?“

— Lesz bizony — felele a kérdett.

„Honnét tudja kend?“

— Hát onnan, mert már nemcsak a principálisát, hanem őt is szidják a p ö r ö s f e l e k.

Tokaji bort kért a vendég, s a fogadós maga sietett szolgálni, s e dicsérő szavakkal tevé azt vendége elébe: „e palaczk tokaji már tiz év óta fekszik pinczémben lepecsételve.“

— No ugyan, ihatott hát tiz év óta az a légy eleget, a melyik most is benne eviczkél, — felele a vendég mosolyogva.

Nagy szorultságban volt a vidéki levelező. Szeretett volna valamit irkálni az ujságba, — de nem volt tárgy . . a mibe kaphasson.

Egyszer aztán véletlen tüz következtében porrá égett a falunak fele. Erre aztán igy kiálta fel:

„H á l a i s t e n n e k, h o g y e z a k i s t ű z v o l t, — legalábbb van már mit irnom az ujságba.“

Talián katonák voltak egyik falun szállásolva, s mire elmasiroztak, másodmagával talált maradni a szegény háziasszony leánya. Volt e miatt eleinte pör meg pör. Utóbb bele nyugodott az anya is, csak azt sajnálta, hogy már most hogyan fog majd azzal a születendő kis gyerekkel beszélni, mikor az már t a l i á n l e s z, és e g y s z ó t s e f o g t u d n i m a g y a r u l?

A boldogult Bach rendszer alatt sok buzgó jövedelmi adóprésel̋ő között megakadt B.. Gyarmaton egy Kube nevű adóinspector, ki még a bikából is borjut szeretett volna préselni.

Egyszer felhivatja az odavaló fekete sereg primását, hogy a czigánybandára szinte jövedelmi adót rójjon.

„Ugy-e bizony kerestek ti Jancsi 600 ftot?"

Jancsi nagy alázattal felelé: — keresünk bizs édes nagyságos uram! —

„Héh! talán kerestek 800 frtot is, faggatá Jancsit a hivatalos buzgóságtól égő adóinspektor.

— Mi tagadás derága nagyságos ur! bizsony keresünk mi annyit is. —

Addig és addig faggatá ilyeténképen Kube inspektor a primást, száz forinttal mindig feljebb feljebb srófolva a jövedelmet, hogy már 1200 frtnál voltak. Ekkor már az inspektor ur maga is megsokalta a tányérral kéregető czigányok jövedelmét, komolyan kérdé tehát még egyszer Jancsitól, ha valyon igazán keresnek e 1200 frtot évenként?

„Igazán keresünk mi ides nagyságos ur! de mi haszna... ha nem találunk" felele Jancsi a legalázatosabb pofával a lefőzött Kube inspectornak.

Vig dolgok közt komoly nóta.

„Vén vagy már jó apám! fél lábad a sirban,
Életed munkás volt — nyugalmat érdemel,..
Gyermeked jóléte volt gondja szivednek ..
Hogy meghálálja ezt magzatod engedd meg, —
Pihenj azért nyugodj, — de ide **gsefteddel.**

Hallgatott, engedett az önzetlen apa!
Levetve a terhet nyugodni óhajtott,
Igényei: béke, szeretet és hála...
Mind oly követelés, melyet bizton vára
Attól, ki gyermeke, kinek mindent adott.

És lőn az ő hite, reménysége szerint —
„A mi sok — sok öreg! telhetetlen ne légy,
Zabálni, hasadat hizlalni szüntelen,
Heremódra élni: vétek isten ellen"...
S az aggnak kenyérből dehogy jutott elég.

„Lább alatt henteregsz, ugyan mi a hasznod?..
Beléd botlik minden, s ugyan nem restelled?..
Hetven év szép idő — annyi évek alatt!...
Csak ki pihenheted s... kinyughatád magad"
Nem szól az agg, — csupán néhány könnyet ejtett.

És hogy gyermekének terhére ne legyen
A megtört hitü agg, magát főbe lőtte.
Fia eltemettete, — nem pirult könyezni...
Most — fennhordott fővel mer, tud járni kelni!..
S vigabb életet él,... mint annakelőtte.

Kárbukulus.

A babszem ország.

(Fele tréfa, fele valóság.)

Hol hol nem, ott a Lajtán tul nagy Németországban létezik valahol egy boldog országocska, mely oly kicsiny, hogy nagyitó üvegen is igen bajos felfedezni tulajdonképeni geográfiai fekvését.

Ennek az országnak kiterjedése nem sokkal nagyobb mint egy köcskeméti kofa krinolinja; szélessége három bolha-ugrás, hossza pedig oly rövid, mint a nyul farka, legalább nevénél egy $1/2$ rőffel rövidebb, neve igy hangozván: Reisz-Schleiz-Greiz-Lobenstein!

Rangra nézve ez az ország henczegség... majd mit mondok... herczegség.

Uralkodója ugynevezett fejedelmecskéje ennek a babszem-országnak kettő van, két fejedelmecskéje pedig azért van, mert ha egy fejedelme volna, nem férne el az országban.

A reisz-schleiz-greiz-lobensteini fejedelmeket a birodalom megalapitása óta mindig Henriknek hivják, ugyannyira, hogy az ország egyik felén már a LXXVI-ik Henrik uralkodik absolut módra, s a másik felében pedig most széna kaszáláskor lépett trónocskájára a XII-ik Henrikecske!

Egyébiránt ez a kis országocska valóságos eldorádó, meg van mindene, a mi a nagyobb országokban is meg van. Van trafikja, steueramtja, fináncza, policzája!

Van hadügye, pénzügye, belügye, külügye, szóval ügyefogyottnak vagy ügyetlennek nem mondhatja még a Herkó páter se.

Hadügye áll 5 katonából, egy lóból és egy rozsdás mozsár ágyuból, mely azonban Königgrätznél demondiroztatván a rokkantak kaszárnyájába eltétetett muzeumi ritkaságnak. Czindnádlis puskája egyébiránt ennek a kis babszem-hatalmasságnak épen annyi van, mint tudtunkra a nagy osztrák országnak, — az az hogy egy sincs.

Pénzügye a börzén oly nagy szerepet játszik, hogy néhány évtized mulva már hihetőleg forintokban kellend az állam költségvetést meg tenni, — eddig még persze csak krajczárokban szavaztatik meg az évi budget.

Belügye és külügye ennélfogva elképzelhető, hogy minő szörnyű nagy, — hanem van is aztán dolga a felelős miniszteriumnak, mely csupán csak egyetlen egy személyből áll, és pedig az uralkodó komornyikjából, ki ünnep- és vasárnapokon felruházza magát a miniszteri frakkal és valóságos belső titkos tanácsosi czimmel (mint némely sárosmegyei földes uraság kertész tótlegénye az inasi liberiával midőn a vendégek érkeznek) és gondolkozik egy stibli sör mellett az álladalom javairól.

Csak egy nagy nyavajája volt annak a kis babszem-ország kis fejedelemségecskéjének, és ez a baja a vala, hogy nem volt tulajdon érdemrendje, hogy a hűséget és vitézséget méltányolva, megjutalmazhatta volna.

Azon bölcs előrelátásban tehát, hogy tán valamikor Magyarországgal öszve közösügyösködhetik, és ekkor okvetlenül szükséges leend, hogy legyenek osztogatni való érdemjelei, kegyelmesen elhatározta XII-ik Henrikecske, hogy alapit egy reisz schleiz-greiz lobensteini érdemrendet, ily czimmel „hazafiság a nemzetiségnek" vagy is hűség és érdemért adott érem.

A mi csakugyan az európai nagyhatalmak beavatkozása nélkül szerencsésen meg is történt

Azóta az uralkodó már azon szerencsétlen helyzetben is volt, hogy ezen érdemrendet valakire ráruházhassa. Sőt a mint hirlik, Magyarországból gróf Bikficz és báró Sipircz ő méltóságaik folyamodtak is ezen érdemrendért Reisz-schleiz-greiz-lobenstein hatalmas uralkodójához. Meg is kapták volna, ha történetesen a fejedelemség hadserege, azon 5 katona, kik a minap Greiz fő- és székvárosában 3 takácslegény közt kiütött forradalomban (melynek oka egy pohár Barber és Kluseman-féle sör volt) hősies szilárd magatartást nem mutatnak a lázzadás elnyomásakor.

A hadsereg ily hősies magatartásaért a h ű s é g és é r d e m rendjeleit a vitézeknek kellett kiosztania a fejedelmecskének mindegyszálig, mely alkalommal az uralkodó fő- és székfalujának öszves lakosságához leereszkedve, buzditó és egyszersmind intő beszédet is tartott.

Nevess világ! kaczagj magyar! a tudós, mivelt hatalmas, czivilizáló nagy Németországban még most is igy játszanak királyosdit és katonásdit.

Eredeti levél.

Pestmegyéből Uj-Kécskéről,
A szőke Tisza széléről.

Ludas Matyi atyafinak!

Ugy-e biz elkéstünk kissé Matyi pajtás?
Hja! Uj-Kécske Pesttől nem oly kicsi hajtás!
Szörnyű itt a homok, lassan megy a szekér . .
Idő kell hát arra, amig Pestre felér.
Habár madzagból is — édes Matyink! látod:
Állithatnál itt egy csöpű telegráfot.
S ekkor mint a villám röpitnénk a bankót,
No de lárifári szaporitni a szót:
Elég az hozzá, — im mint észlelhedd magad —
Hogy a mi halad, hát bizony az nem marad!

* *
*

Ime itt egy bankó — kissé biz ez kopott, —
De hidd el jó bruder! igaz pénz, nem lopott,
S ámbátor egy kissé pirossága halvány . .
Mint lakmája után a szende magyar lány;
Sok zsebben kvártélyzott, s látott sok vidéket—
A többivel együtt ez is jó lesz néked!
Pengőnek mondhatnám — de tudod — hát nekem
Az a csufolódás már nem természetem;
Aztán attol tartok, ha pengőnek mondnám
Mint nagy lurkó gyerek — ellenmondást fogsz rám.
„Bankó“ mégis „pengő“ igy szólnál barátom!
Ily csuda-bogárra a szám fel se tátom.
Ez olyan mint fából készült vaskarika —
Vagy mintha azt mondnád, hogy a tehén bika.“
No de mit beszélek, — vigye el a lába —
Majd belevágtam a filosofiába.
Nesze fogd e bankót, mig küldhetünk mást is . . .
Adnak ezért pajtás! tokaji máslást is!!!

* *
*

Most pedig figyelj rám — no ne mereszd szemed —
Röviden elmondom, mi a te érdemed? . . .
Rettegj, mert ha mostan körmöm közé kaplak,
Mint egy idővongált kálvinista paplak —
Olyanra zibállak, — no de ezt nem teszem,
Ne ijedj meg pajtás! nem ment el az eszem.
Hátha beteg lennél — s lapod kimaradna . . .
A nemes publikum hátamnak majd adna! . .
Ámde mégsem bujsz el birálatom elül, —
Hadd kritizállak meg czudarul, emberül;
Ha még soh'se láttál őszinte palóczot:
Majd rád teritem én a vizes pokróczot! . . .

* *
*

Édes jó Matyikánk! szeretünk mi téged,
Mint pákosztos gyermek czukros édességet.
Irmodorod éles, metsz, vág, szur, nem kopott . .
Élczed eredeti, nem viselt, nem lopott.
Adomáid dicsők, jók, tőrölmetszettek —
A prenumeránsok ilyet még nem ettek!
Miként a kovácsnak a kohója hiczczel,
Ugy szipirkázol te talpraesett viczczel.
Midőn olvasdánkban elfoglaljuk helyünk —
Ha hallgatunk, — könnyül gondokban főtt fejünk;
— Ha felakaszjuk a szegre a kalapot —
És kezünkbe vesszük hozzánk küldött lapod:
Mint éhes gyomornak a jó ludas — kása . . .
Ugy esik lelkünknek lapod olvasása.
— Mi most nagy ritkaság! — jóizűt nevetünk,
Nevetve arczunkról könyüt törülgetünk;
Ügyesen kezeled te a politikát . . .
Mint egy bekopulált ulános a pikát.
Nem olyan vagy te, mint a sanda mészáros,
Hanem olyan, mint egy echt kun — komiszáros;
Ki oda sujt mindig, a hova néz szeme . .
S ez a te lapodnak kiváló érdeme.
Igaz! sok embernek bántja tán hallását:
Hogy nem kerülgeted „azt a forró kását,“ —
Ámde ez mit se tesz, — vigye el a lába!
„Kiss kutya, nagy kutya, ne ugass hijába.“

* *
*

De ám megállj Matyink! mit villahegyével
Rád tevék, — lehuzom most a gerebjével;
Hibád sem legyezem, — és ép ebből látod —
Ki e verset irja, — őszinte barátod!
Néha pajzánkodva jó anyánk is bántod . . .
Szent homloka ellen fringiád kirántod. —
Bár tudjuk, hogy ha a kemény szirthez vered:
Magadnak ártasz, mert, — kicsorbul fegyvered;
Mégis kérünk: kerülj gunyolási lázat, —
Ne bántsd édes anyánk, ne bántsd az **egyházat.** *)

* *
*

Most szent a békesség — a viszály csak átok . . .
Csapj a tenyerembe, legyünk jó barátok!
Ördög szánkázzon meg, s vigyen el a gólya . . .
Hogy legyen a tied a világ bankója!
Lapod ismerjen meg minden tájt s vidéket —
Bankóval tömhesd ki dívány od és széked!!

* *
*

Ha Pestre megyek, ki irám e levelet,
Okvetlen koczintok egy kvaterkát veled!! **)

Magyarfi.

---

*) Én csupán azt ütöm, ki ellene lázzad.

**) Csak jer minélelőbb őszinte czimbora! Magyar szivességgel fogad mindenkor a *Szerkesztő.*

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. No Iczik szomszéd! mit mond, lesz e az idén háboru?

Iczik. Háboru hallja nem vagyok én Malakhiás prufféta, hogy azt megthodjam jüvendülni.

Mihály. No no no.. szomszéd! hisz ahoz nem kell valami nagy proféczia, maga gyakran sürög forog ott a börzén, a börze spekulánsoknak pedig jó szaglásuk szokott lenni, hamar megérzik a puskapor szagát — csak hallott valamit a szomszéd!

Iczik. Elüszür azt khérdem, van-e Mihály gazdának sok eladni valu buzája? 6 forintért khüblét báresz Geld... mind megveszem.

Mihály. Hohó szomszéd! a nem lenne rosz gseft, de én pesti mérőjét sem adom ám 7 forintért.

Iczik. Akkur Mihály gazda! jubban hiszen khend a háboruba mint én. Hiszen ha háborura volna khilátás thodja khend! régen felállithutta vulna már a khurmány a hunvid zászlualjakat.

Mihály. Igen ám szomszéd! de jobban iszonyodik a kormány attól a honvédzászlóaljaktól, mint veszett kutya a viztől, pedig ha csak a honvéd nem, az a cserepár ugyan ki nem veri ám a muszkát, ha az országba be találja tenni a lábát. Már pedig én azt mondom Iczik szomszéd! hogy azokhoz a kancsukás medvékhez nekünk rövid időn szerencsénk lesz, — majd jó lenne akkor a honvédsereg. Hanem azt látom én, hogy a mi jó minisztereinket már csak a honvédszóra is kileli a hideg, nem hijába, hogy egy se volt közzülök bakkancsos. Aztán meg mit szól ahoz szomszéd, — hát egy igazolt honvéd tizedes csak hivatalszolgai állomásért folyamodott a fináncziminiszteriumhoz, és azt indorszálták a folyamodvány határa, hogy: „miután a megürült hivatalszolgai állomások kizárólag a katonai hatóságok részéről ajánlott kiszolgált katonákkal töltendők be, ezen folyamodvány figyelembe nem vétethetik." Nos mit mond mindezekhez Iczik szomszéd?

Iczik. Azt mundom Mihály gazda! hogy

„a kinek most **pénze** *nincsen...*
Annak egy csepp **esze** *sincsen."*

A 15. számban közlött szótalány megfejtése: **viz.**

Terem az esküdt mint a gomba.

Alkotmányos Magyarhonban,
Restituált megyében...
Hatvanhárom esküdt termett —
A főispán kegyében.

Van közöttök mindenféle..
Csupasz száju siheder,
Mesterember és magánzó —
Vagy ötven Flasztertreter!

Törvénytudó csakis egy van...
Az is elfeledte már,
Hogy az alkotmányos ország..
Alkotmánytól messze jár.

E termett sok mérges gomba —
Ugyan mit fog most tenni?
Hát a népnek rovására...
...Iddogálni és enni.

Kuvik.

Ludas Matyi gyorspostája.

Ast kérdi tőlem a
Vidiki publikum!
Mi ujságot hostam?
Vigyen el azs ördög...
Engem, ha nem igazs
A mit mondok mostan.
Nemes Pest városa
Uttsáin annyi a...
Temérdek sok semét:
Csudálkozom, hogy a
Nemes tanácsnak még
Ki nem surta semét.

Baudis Ernő urnak: Matyi ezóta bizonyosan berukkolt Csehországba a 25-ik gyalog ezredhez.

Egerbe, A... Ferencznek: Lőre biz ecsém! nem aszu,... tehát nem smakkol.

Vitéz Mihálynak, — a mi bevált a már közölve volt, a mi kivált, arra kár lett volna vesztegetni a szót.

Kondornak: a napokban megkenjük azt a cséplő-gépet egy kis hájjal.

Karakán Marczinak: „elfogyott a nóta??" dehogy fogyott majd felstimmeli azt a brugót ujra a banknóta!

Kiadói sürgöny.

Zilahy István lelkész urnak, Kanyáron: a reklamált 4-ik számmal — minthogy azt ujból most szedetjük — jövő héten szolgálhatunk.

Weisz Ede urnak Bélfenyéren: az előfizetést még eddig nem kaptuk. Ha a kiadó-hivatalnak küldetett, akkor postavevénynek kell róla lenni.

Lázár Ádám urnak Maros-Vásárhelyen: a „Törvényszéki csarnok"-hoz küldött fél évi előfizetési pénzt a mai napig még nem kaptuk meg, következéskép lapunkat nem is küldhettük.

☛ Tisztelettel értesitjük a közönséget, hogy a Ludas Matyinak elfogyott számait másodszor is ujra szedettük; e szerént mutatvány számától kezdve **teljes példányokkal** ismét szolgálhatunk. ☚

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.